26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻԻ 7200 — 15 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1909 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

28 Septembre 1909 — 26me année — N. 7200

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ

Կ. Պոլսոյ համար տարեկան	80	Ղ.
» » վեցամսեայ	45	»
Գաւառներու համար տարեկան	100	»
» » վեցամսեայ	60	»
Օտար երկիրներու համար տարեկան	35	Ֆր.
» » վեցամսեայ	20	»

Գրաւոարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ

10 PARAS

ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان
درهلیه غلطه

AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

ԱՄՊԻՆ ՀԱՋԵԼ

Պառակտումը—այս անունը պէ՛տք է յաւերժանայ մեր՝ ղրէղօրիէններուս կողմէ—սովորութիւն դրած է Ապպասի վրէժը Բարաքզաքէն լուծելու. մաքի ինչ ահաւոր տկարութիւն, ինչ մռայլամած ցաւ ծութիւն հոգիի չի նչանակեր ասի՛ որուն մօտիկ պէտք է նկրտինք ապրիլ:

Մեր լսածին նայելով, մանաւանդ հայ դպրոցականներու մէջ կը ծաւալի իրենց, կամ ըսենք, ցեղին պարտութեան վրէժը Մեծ Վարդապետէն լուծելու ոգի մը: Ասի ցնորամտութեանց, ծիծաղելիութեանց վերջին աստիճանն է ըստ մեզ և չի կրնար իսկ համեմատիլ Աբբաս-Բարաքաս եղբին հետ, որովհետեւ այս վերջինս գոնէ չօշափելի, իրական է, իսկ նիւթեղէն ու մարմին են անոնք. մինչդեռ Քրիստոս անշօշափելի է, գաղափար մը լոկ որ հոգիով կ'ըմբռնուի. ասիկա ալ մեր դաստիարտելի տկարութիւնն է, բարոյական և մտաւորական տկարութիւն, վասն զի աշխարհի վրայ մեր ձեռքին տակ մեր պարտութիւնները ուրիշ կերպով փոխարինելու ալ բան չգտնելով եթերէն վեր սրբութիւններու կ'առաքենք մեր ղայրոյթը ու օդային պարապութիւններու կ'երկընցնենք մեր ձեռքը:

Ամպին հալող չուներու պէս:

Պարո՛ններ, (գրածս ներչնչուած է մանաւանդ Վանէն եկած լուրերէն), մեր ցաւերուն սկզբնապատճառն Աստուած չէ և ատոնց յաւիտենութեան հիմը Քրիստոս չի դրաւ. ըսե՞մ թէ ինչո՛ւ:

Աստուած—ընդունելով պահ մը որ կը հաւատաք Անոր գոյութեան գոնէ ցնոր անօրինութիւն—այսինքն Եհովան, Հայր ըլլալով ծանրանալ սեղը նաեւէ, այսինքն Քրիստոսի ծնունդէն առաջ միշտ կռիւներ քաշելերեր ու պատերազմներու մասնակցեր է, հետեւաբար չէք կարող յանդիմանել զինքը անով որ մեզի քարոզած ըլլայ ոչխարանալ և մորթուիլ. իսկ եթէ ձեր ատելութիւնը մանաւանդ Ցիսուսի դէմ է, ասիկա կը ցուցնէ թէ ոչ մէկ ինչ գիտէք իր վրայով:

Մեր տառերու գիւտէն առաջ ու մանաւանդ եօքը Անոր անուամբ մկրտուելով է որ կարողացեր ենք պահել մեր ազգային ուրոյնութիւնը և ամբողջ ասիական ցամաքին մէջ մենք կը մնանք իտէալով բարձրիվեր քան զամէնը: Քրիստոս հոգեւորական ըլլալէ առաջ քաղաքական գործիչ մըն էր. եկաւ քարոզելու որ ուրիշին իրաւունքին չդպչինք, ուրիշին կեանքը չյափշտակենք. խաղաղութիւն քարոզեց, որուն այսօր ներմօրէն կը հետապնդէ քաղաքակիրթ աշխարհը, գիտնալով որ խաղաղութիւնը կը նչանակէ հարստութիւն, ճոխութիւն, ծաղկումն արուեստից, արհեստից և գիտութեանց, առաւտութիւն հացի, և արագագոյլ յառաջդիմութիւն, երագասլաց բարձրացում հոգեպէս և մտաւորապէս. ահա այդ խաղաղութիւնը քարոզեց. և իր քարոզը ուրիշ բան չէր բայց եթէ բողոք և կռիւ, կռիւ և բողոք. և այնքան յամառօրէն մղեց այդ կռիւը որ չուզեց պարտուիլ մինչեւ որ չհամոզուեցաւ թէ իր Ս. Գործը բաւական լաւ հաստատած էր արդէն, և որպէս զի բաւական ժամանակ ունենայ, և միջոցներէն չի զրկուի, փախչելու առեն փախաւ, հանգստանալու պէտք եղածին պէս քաշուեցաւ, պահուեցաւ, ինչ որ զինադադար մըն էր: Եւ չէք կրնար ուրանալ ասիկա:

Կը ցաւիմ, չատ կը ցաւիմ որ մինչեւ հիմա չէ գտնուեր նկարիչ մը —գոնէ ես չեմ տեսած նկար մը — որ Քրիստոսը գառնուկի ու զոհի կերպարանքներէն զատ ներկայացնէր կայծկլտուն աչքերով, բարկացայտ յօնքերով հերոս մը, զինուոր մը:

Քրիստոնէութիւնը լցոյց մեր աչխարհը գեղարուեստով, ճարտարագիտութեամբ, և գիտութեան տուներով, և մեր ցեղին նոր ուղեղ մը, նոր սիրտ մը, նո՛ր հոգի մը տուաւ, նոր կերպ մը մտածելու, նոր իտէալներ, զոր չպիտի ըմբռնեն հեթանոսները:

Անգլիացի փիլիսոփայ մը — պատմութիւնս նոր է —հիացող մըն է Պուտտայի, ճարտնական կրօնքներու. Թողուց Քրիստոնէութիւնը, մոռցաւ իր լեզուն, հեռացաւ Անգլիայէն և հոգիով մարմնով ճառընցի եղաւ, չուտով հասկնալու համար միայն սխալը. ոչինչով կրցաւ լեցնել իր հոգիին մէջ մնացած բացը զոր վսեմ Քրիստոնէութիւնը կը Թողուր իր ետին, ոչինչ, ոչինչ և դարձեալ ոչինչ:

Եւրոպական ցամաքագունդը իր անվիճելի գերազանցութիւնը բոլոր միւս աչխարհներուն վրայ՝ կը պարտի Քրիստոնէութեան, հակառակ իր արիւնոտ պատմութեան ու սխալներուն: Վիքթորիա Թագուհիին այցելութեան եկող արեւելքցի իչխան մը, կարծեմ հնդիկ ամիր մը, կը հարցնէ Թագուհիին թէ ինչ է Անգլիոյ մեծութեան գաղտնիքը. Թագուհին կամաց մը կ'երկնցնէ ձեռքը դէպի ժողակայ սեղանը և Աստուածաչունչը ցոյց տալով կ'ըսէ. «սա պզտիկ հատորը»: Եւ այդ փոքրահատոր Թագուհին կրցաւ 300,000,000 մարդկային զանգուած մը կառավարել:

Ցանցանքը ձերը չէ, պարո՛ններ, որ այդքան ագէտ և յաւակնոտ էք, այլ իմաստուն և բանէ հասկցող քարոզիչներու, ուսուցիչներու պակասութեան. դո՛ւք, ուրանալով կրօնքը և անոր բարի դիտաւորութիւնները, ուրիշ բան չէք ըներ, եթէ ոչ երթալ ստուարացնել զանգուածը մարդկութեան այն եղկելի մասին որ աչխուրհի ծաղկման, և մարդկային յառաջդիմութեան արգելք ըլլալու համար միայն գոյութիւն ունի կարծես:

Տգէտ, տխմար, անճարակ կրօնաւորի մը գոյութիւնը ամենեւին չէ կարող նսեմացնել կրօնքին վսեմութիւնը. կրօնք ըսելով պէտք է հասկնալ Քրիստոնէութիւնը. լոյսը, ըլլայ ան գրուանի տակ, լոյս է միշտ: Անիրաւ, անխիղճ դատաւորի մը գոյութիւնը երբէք չի՛ կրնար փոխել Արդարութեան իմաստը և կշռումը:

Քրիստոնէութիւնը, անուղղակի պատճառ եղած է մեր տառապանքներուն, բայց չէ արգիլած մեզ ատոնց դէմ պաչպանուելու իրաւունքներէն. եթէ մենք ազգովին Թողունք հեռանանք եկեղեցիէն, մոռնանք Քրիստոսի անհատատարելի, ապչեցնող, դիւթող անունը, արդեօք մենք նուա՞զ պիտի հալածուինք. ո՛չ երբէք. այն ատեն ալ իբր անհատ պիտի խղճմտանգուինք. իսկ եթէ ուրիշ կրօնք մը ընդգրկենք, ո՛ւր կը մնանք մենք իբրեւ ուրոյն ազգ-Հայ քրիստոնեայ. ա՛հ, այո՛, այն ատեն միայն պիտի աչքերնիս բացուի և տեսնենք թէ ո՛ր ծակէն կը փչէ հովը, մեր իմացական կարողութեան գերազանցութեան ծակէն, վասն զի մեր ժրաչանութեան, հանճարեղութեան պատճառով է մանաւանդ որ կը տառապինք, եւ ասի երկու տեսակէտով, նախ որ ուզենք չուզենք կը հարստանանք, կը վայելենք երկրաւոր բարիքները իբր արդար գինը մեր քրտինքներուն, բան մը որ ի հարկէ նախանձ պիտի գրգռէր և թշնամիներ յարուցանէր. Եւրոպայի մէջ իսկ կ'ատեն մեզ նոյն այդ պատճառներով, որովհետեւ չեն կրնար մեզ իբր առուկ գերի գործածել. ընդհակառակը կը գտնեն մեզ իրենց մրցակիցներ. երկրորդ՝ մեր չափէն ու հասակէն վեր դաւափարներ, իտէալ ներ ունինք, երազներու եռեւէ կը վազենք: Եւ երբ չենք հասներ, սոսկալի նեղութիւն մը, հոգեկան ցաւ մը կը ղգանք, մեր ձիրքերուն այս վերջինը մանաւանդ ոչ միայն ժառանգական է այլ և մեր դեղապանծ, աքանչափառ երկրին տեսարաններէն ներչնչուած. ասի այնքան ճչմարտութիւն է որ բոլորովին օտարական այցելու մը կը հմայուի, կը փոխուի և Պր. Լինչ (Armenia֊ի հեղինակը), Վանայ լճին մօտերը նստած, սրտին յուզմունքէն կուլայ:

Ուէսթմինսթրի Աբբայարանին երկու պատուհանները կրօնական պատկերներով ներկելու համար հարկ կ'ըլլայ Հայաստանի նախաքարոզիչներուն Թադէի և Բարթողիմէոսի պատկերները փնտռել. առ ի չգոյէ, կ'ընտրեն Վեհ. Իզմիրլեան կաթողիկոսի և իր նախորդներէն մէկուն լուսանկարները: Միայն մենք ենք որ կանգիտանանք մեր յարգը. չեմ ըսեր արժանիքը, որովհետեւ դեռ չատ ճամբայ կարելու ենք արժանիքի ալ տիրանալու համար:

Ուրեմն, պարո՛ններ, ոչ ո՛ք կ'արգիլէ ձեզ լուսաւորուելէ եւ արիասրտութենէ, բայց այդ բաները մի՛ փնտռէք քրիստոնէութեան ուծացման մէջ, այլ նոյնիսկ անոր մէջ: Դուք երբեք չպիտի կրնաք սիրել ձեր լեզուն, հիանալ անոր ճոխ գանձերուն վրայ, եթէ մերժէք կարդալ գրաբառ սաղմոսը, գրաբար Աւետարանն Ցովհաննու:

Եւ ի՞նչ զարմանալի բան: Մեծն Ներսէսը կը պաչտենք. Վարդանը որ Սուրբ Ղեւոնդեանքը կը պանծացնենք. Ղեւոնդեանքը կը պանծացնենք. Սահակն ու Մեսրոպը կ'աստուածացնենք և... աստուածարեալ Քրիստոսը, այդ մեր սուրբերուն բուն ներչընչարանը՝ կ'ուրանանք. քիչ մը տրամաբանութի՛ւն:

Գործաւորական խնդիր, և գործաւորական միութիւն եայլն կ'ըսէք. հոս ալ ունիմ երկու կէտեր խառատասիրութեամբ արժանի. մէկը այն է որ Քրիստոս գործաւորին պաչպանն էր և իր վայրերը ուղղուած էին փարիսեցիներուն ու մեծատուններուն դէմ. Ա՛ր է ուրեմն Քրիստոսի յանցաւորութիւնը և պատասխանատուութիւնը. յետոյ, իրաւ որ կ'անգիտանաս ես, թէպէտև ձեզի պէս Հայաստանցի, և թերեւս քիչ մըն ալ աւելի ազգասէր — ոչ խօսքով—, մեր մէջ գործաւորի գործատու նատիրոյ գոյութիւնը. ես այնպէս գիտէի թէ մեր մէջ ամէն մարդ, 5 ղրչ. ունեցողը անկախ գործի մը կը ձեռնարկէր և ազատ կ'ապրէր բռնակալ կառավարութեան մը տակ. այդ երբէ՞ն ի վեր է որ գործաւորներու ժառանգաղուրկ մասսա մը երեւան եկած է. կ'երեւայ թէ վերջին տասնըհինգ Արեւմտահայերու չէչանին եր կիրը թէ՛ռաումով մը առաջ գացեր է. քարիւղաթռչները փապրիքաներ հաստատեր են, և հանքեր ու մարդեր կը չահագործուին: եթէ ձեր բողոքը ուի մը վաչխառուներուն դէմ է, ժամանակը չէ. ևս է հասած. կը հասնա՞ք, մեր ներքին անհամամաչնութիւնները մեծագոչիւղ կարգադրելու առնը չէ. ազգը մահուան քրտինքները կը քրտնի կոր, և կ'ապահովցնեմ ձեզ որ խրատուելի ակնջ կախելու ժամանակ ու սիրտ չունի: Այդ ձեր յարուցած ընկերային խըռնդիրները մեծ մասամբ մը պիտի լուծուին սահմանադրական օրէնքներով, և ես բնաւ չեմ տարակուսիր որ այդ օրենքները անկեղծ եւ գոհացուցիչ երիեռու յանգին, եաւի որ ոչ-Քրիստոնեայ տարրին գործաւոր դասը աւելի usուարաթիւ է եւ միջոց ուշադրութեան առարկայ. առանց սեղանին փչրանքէն մենք ալ պիտի կերակրուինք: Եթէ գործաւորական խնդիրը զուտ Հայկական նշանակէր, պիտի տարակուսէի ես ալ հաստատուելիք օրենքներուն մասուքեան եւ յստակութեանը վրայ:

Մենք սուր չենք վերցուցած ոչ այն պատճառաւ որ քրիստոնեայ ենք, այլ որովհետեւ երկչոտ և վատասիրտ ենք մնացած քիչ մը բնականէն, քիչ մըն ալ գրքի ու գրչի սիրահար ըլլալնուս: Ինա՞ր կ'ըլլայ որ Քրիստոսի պատուէրը պահելու համար սուրէն կը զգուչանանք, մինչդեռ սուրը ջուրի պէս կը խմենք, ցանկութիւնը մեր հագուստն ենք բրած, տզրկային վաչխառութիւնը մասնագիտութիւն, գերազանցօրէն եսապաչտ ենք եղած և անտանելիօրէն երախտամոռաց. հա՞րկ է դեռ թուել մեր ինքնայոռեկթերութիւնները:

Աւետարանը ոչ այլ ինչ է հասկցողին համար, բայց եթէ Սահմանադրական օրինագիծ մը որ կը քարոզէ, կ'աղաղակէ իսկ սահման դնել մարդկային կիրքերու, անժուժկալութիւններու, անգթութիւններու և տեղութեանց:

Ապչեցնող զարմանքներու ժամանակ ցայ Ղալաթիոյ կեդրոնականցիներուն ալ բողոքը կարգալով. կը ցաւէին որ Պ. Ա. Ինճէեան, այժմ Տէր Ինճէեան Մատթէոս, կեդրոնականին պատիւն ու համբաւը «ազարտած» ըլլայ. ահաւասիկ երիտասարդ մը որ կեդրոնականի մէջ կարելի եղած զարգացումն ստանալէ, կեանքի ու զգացումի այդ հին կեդրոնին մէջ պատրաստուելէ ետք իրաւագիտութիւն ալ կ'ուսանի և այսպէս իբր ժամանակին պահանջած մարդը կը մանէ կրօնա-քաղաքական փչալից ասպարէզը. ինչո՞ւ չգնահատել զինք ու ելլել նոյնիսկ երես ունենալ դատապարտելու զայն. եթէ մենք վարդապետներու պէտք ունինք, այսինքն որքան որ առէք մեր մէջ վարդապետի սկզբունքը, պէտք է գովենք Ինճէեաններ: Իսկ թէ անբնական է մարդուս համար կուսակրօնութիւնը, ասիկա իր ու իր Աստուծոյն գիտնալիք գանն է, անմեղն ի ձէնջ նախ արկեք քար. մեր պարտքն է միայն ապատել, տեսնելու համար թէ որքան անկեղծ է ան իր ազգանուիրութեան յանձնառութեանը մէջ:

Կուզէ՞ք, վերջապէս ազգին ծառայել, դուք ինքներդ, զարգացէք, մչակեցէք ձեր սիրտը և ուղեղը, ձեր հոգին ազնուացուցէք, եւ այս աչխատութիւններէն դժուարագոյն բացարձակապէս ոչինչ գիտեմ ես. այո՛, սորվեցէք լեզու եւ գիտութիւն և բարեկրթութիւն հնար եղածին չափ կատարեալ կերպով և ազգին օգտակար անդամներ եղէք, եթէ կ'ուզէք որ օր մը ինքզինքնուն վրայ չխնդաք այսօրուան առած հովերնուդ համար:

Այսօր, իւրաքանչիւր հայ դպրոցականի պարտականութիւնն է, ինչ որ միչտ եղեր է և պէտք է ըլլայ, ուսանիլ, ուսանիլ, լրիվ, ուշադիր, յարատեւ, մինչեւ այն օր երբ կարգը քնականաբար պիտի գայ իրե՛ն խօսելուն:

Անգլիա — ԽՈՍՐՈՎ.

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԲԱԺԻՆ

ՄԷԼԻԼԱՆԻ ՃԱԿԱՏԱԳՄԱՐԸ.— Մադրիճի Թղթակիցը, անցեալ երկուշաբթի թուականով, հետեւեալը կը հեռագրէ Մէլիլայէն՝ Սպանիացիներու և Մարոքցիներու միջեւ տեղի ունեցած ճակատամարտներուն վրայ.— Առաւօտն կանուխ սկսաւ յարաչխաղացութեան չարժումը թէ՛ Մէլիլայի և թէ Զորքօ-էլ-Ապայի մէջ՝ կուրուկուի լեռները պաչարելու և Պէնի-Սիքարները երկաթէ չրջանակի մը մէջ առնելու նպատակով: Թովարի զօրաբաժինը Մէլիլայէն ճամբայ ելաւ. կը բաղկանայ Ալֆոնսի ու Քամբոյի կիսաբաժիններէն և Թնդանօթներէ ու խորամանկ հրացաններով զինուած հինգ հազար հոգիէ. ճամբան ամենեւին դիմադրութեան չհանդիպեցաւ. Ժամը 10ին Սիդի-Ահմետ-էլ-Հաճ-Մուսա-Ալի-Ռասուի ամրոցը գրաւուեցաւ. Ժամը 11

ՀԱՅՈՑ ԳՎԱՀՈՂ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՑՏՈՒՆ

ՀԱՅՈՑ ՂՎԱՀՈՂՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԻ ՀԱՄԱՐ

Հայ ժողովրդի պատմության մեջ ամենադժվարին ժամանակներում, երբ հայրենիքի ազատության ու անկախության համար մղվող պայքարը հասել էր իր գագաթնակետին, հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարի ղեկավարությունը ստանձնել էր Հայոց ազգային ղվահողությունը։ Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենահարգված ու սիրված անձնավորությունն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ ժողովուրդը հերոսական պայքար մղեց ընդդեմ արտաքին ու ներքին թշնամիների։ Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ ազգային-պետական գործիչն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ ժողովուրդը ստեղծեց հզոր պետություն, որը ոչ միայն ապահովեց հայ ժողովրդի ազատությունն ու անկախությունը, այլև նրան դարձրեց ամենահզոր պետություններից մեկը։

Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ զորավարն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ զորքերը տարան հաղթանակ հաղթանակի վրա։ Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ դիվանագետն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ դիվանագիտությունը հասավ իր ծաղկմանը։ Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ օրենսդիրն էր։ Նրա ղեկավարությամբ ստեղծվեցին հայ ժողովրդի ազատության ու անկախության ամրապնդմանն ուղղված օրենքներ։

Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ տնտեսագետն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ ժողովուրդը ստեղծեց հզոր տնտեսություն, որը ոչ միայն ապահովեց հայ ժողովրդի նյութական բարեկեցությունը, այլև նրան դարձրեց ամենահարուստ պետություններից մեկը։

Ղվահողությունը հայ ժողովրդի ամենամեծ մշակույթի գործիչն էր։ Նրա ղեկավարությամբ հայ ժողովուրդը ստեղծեց հզոր մշակույթ, որը ոչ միայն ապահովեց հայ ժողովրդի հոգևոր կարիքները, այլև նրան դարձրեց ամենակիրթ ժողովուրդներից մեկը։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Ս. ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐԻ ՇՈՒՐՋ

ԴԱՐՁԱԾՔ

Ս. Պատմական հարցերի շուրջ մեր մամուլում ծավալված վեճերը, որոնք ներկայացնում են ազգային մեծ նշանակություն, ցավոք, դեռ չեն ստացել իրենց ամբողջական լուսաբանությունը։ Ընթերցողները, որոնք հետևում են այդ վեճերին, հաճախ չեն կարողանում հասկանալ, թե ինչ է ուզում ապացուցել այս կամ այն հեղինակը, ինչ նպատակ է հետապնդում նա իր հետազոտություններով։ Ընթերցողների այդ դժվարությունը հասկանալի է։ Ամեն մի հեղինակ, որ գրում է պատմական հարցերի շուրջ, ելնում է իր ուզած տեսակետից, ընտրում է իր ուզած նյութերը, ուզած ձևով է մեկնաբանում դրանք և ուզած եզրակացությունները անում։ Ընթերցողը, որ չի կարող ստուգել հեղինակի ասածները, ստիպված է լինում կամ ամբողջովին հավատալ նրան, կամ ամբողջովին չհավատալ։ Ընթերցողի համար ամենից դժվարը այն է, որ նա չի կարող ստուգել հեղինակի ասածները, որովհետև նա չունի անհրաժեշտ նյութերը։ Ընթերցողը ստիպված է լինում հավատալ հեղինակին, որովհետև նա չունի նյութեր, որոնցով կարելի լիներ ստուգել հեղինակի ասածները։

Ահա այդ պատճառով է, որ մեր պատմական հարցերի շուրջ ծավալված վեճերը ընթերցողների մեծ մասի համար մնում են անհասկանալի։ Ընթերցողները չեն կարողանում հասկանալ, թե ինչ է ուզում ապացուցել այս կամ այն հեղինակը, ինչ նպատակ է հետապնդում նա իր հետազոտություններով։ Ընթերցողների այդ դժվարությունը հասկանալի է։ Ամեն մի հեղինակ, որ գրում է պատմական հարցերի շուրջ, ելնում է իր ուզած տեսակետից, ընտրում է իր ուզած նյութերը, ուզած ձևով է մեկնաբանում դրանք և ուզած եզրակացությունները անում։ Ընթերցողը, որ չի կարող ստուգել հեղինակի ասածները, որովհետև նա չունի անհրաժեշտ նյութերը։ Ընթերցողը

ԳՈՎԱՐԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ ԵՒ ՀԱՐՍԱՆԻՔԻ ՍՊԱՐԱՊԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՀԱՆԳԻՍԱՑՄԱՆ ՆԻՒԹԵՐ

ԱՆՈՒՇ ԱՂԱՆՈՒՐԻ ԵՒ ՈՐԴԻՔ

ՊՈՒՐԱՍ, ՄԱՐՏԻՆԱՆ, ՆՈՐԱՇԵՆ, ՏԻՒՐԱՆ, ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ, ՍԱՐԳԻՍ, ՍԱՐԱՆԴԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՀԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՀԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՍԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՍԻՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ ԵՒ ՀԱՐՍԱՆԻՔԻ ՍՊԱՐԱՊԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՀԱՆԳԻՍԱՑՄԱՆ ՆԻՒԹԵՐ

ԱՆՈՒՇ ԱՂԱՆՈՒՐԻ ԵՒ ՈՐԴԻՔ

ՊՈՒՐԱՍ, ՄԱՐՏԻՆԱՆ, ՆՈՐԱՇԵՆ, ՏԻՒՐԱՆ, ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ, ՍԱՐԳԻՍ, ՍԱՐԱՆԴԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՀԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՀԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՍԻ, ՍԱՐԱՆԴԻՈՒՍԻՆՈՒՍԻՆ

ՊՈՒՐԱՍ

ՆՈՒՇՏԱՒԻԱՅԻ

ՊՈՒՐԱՍ

ՆՈՒՇՏԱՒԻԱՅԻ

ԲՐՈՒՍԱ ի 15 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1909 ԺԱՄԱՑՈՒՅՑ ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

ԱՐԵՒԱԿԱՆ